

DE BEHA-BOOMHUT

DE BEHA-BOOMHUT

Marc de Bel

Met illustraties van Frieda Van Raevens

Vanaf 8 jaar

Eerste druk: mei 2018

© 2018, Marc de Bel en Van Halewyck

Van Halewyck maakt deel uit van Pelckmans uitgevers nv

www.pelckmansuitgevers.be

Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

D/2018/7104/70

ISBN 978 94 6131 867 1

NUR 282

vanhalewyck.be

marcdebel.be

 [vanhalewyck](https://www.facebook.com/vanhalewyck) [vanhalewyck](https://twitter.com/vanhalewyck) [van_halewyck](https://www.instagram.com/van_halewyck)

MARC DE BEL

DE BEHA-BOOMHUT

MET ILLUSTRATIES VAN FRIEDA VAN RAEVELS

Van Halewyck

*In het zaadje zit al de hele bloem.
Als je 't knusfelt, doet het boem!*

Pit

1

‘Klaar, Puf?’ fluisterde Pit zachtjes in het oor van de Grote Griezeldoder.

Hij knikte dapper. Zijn vingers omklemden zijn gevreesde houten zwaard. Hij drukte zijn trechterhelm wat vaster op zijn hoofd en sloop als een hoogzwangere hagedis achter de ronde blikjestafel.

‘Je houdt je achterste veel te hoog!’ siste Pit. ‘Straks ziet Peetieloetie ons!’

Maar het vreselijke Biezebosmonster staaarde onverstooraar met zijn ogen van opengeknaagde hazelnoten naar de zoldering van het hol.

Pit glipte achter de sigarenkistkast en bracht voorzichtig haar katapult in de aanslag.

Ze mikte zorgvuldig en schoot. Het keitje boorde zich diep in de paddenstoelenkop van het Monster.

‘Ten aanval!’ krijste Puf.

Hij sprong achter de blikjestafel vandaan en ging zijn veel grotere, levensgevaarlijke vijand met geheven zwaard te lijf.

Grote stukken vliegenzwam vlogen het hol rond. Het Giftige Gedrocht schreeuwde het uit van de pijn en klauwde woedend met zijn takkige voorpoten naar zijn aanvaller. Maar de Grote Griezeldoder dook weer veilig achter de tafel weg. ‘Vooruit, Pit!’ porde hij. ‘Weer jouw beurt! Maak die Slurpige Soepkoker af.’

Pit vloog wild krijsend op de verhakkelde Griezel af en plantte haar zelfgemaakte dolk diep in de met veren gevulde buik van het Monster.

Puf spande zijn boog.

‘Uit de weg, Pit! Ik geef die Gestippelde Boeboekvreter het genadescho...’

‘Alle keutels!’ snauwde moeder boos.

Ze griste het dodelijke wapen uit Pufs handen.

‘Hoe vaak heb ik je al gezegd dat je dotten op die pijlen moet steken?! Die dingen zijn levensgevaarlijk!’

‘Wees niet bang, mams’, glimlachte de Grote Griezeldoder zelfverzekerd. ‘Ik pas wel op. Ik ben toch geen keuteltje* meer? Bovendien schiet ik al beter dan paps.’

Moeder keek de achtjarige scherpshutter streng aan.

‘Jij prikt nu meteen onmiddellijk direct subiet ogenblikkelijk op alle pijlen een wikkezaadje... Of ik gooi alles in het vuur. Heb je dat goed begrepen, Puf?’

Ze gaf hem zijn boog terug.

Puf trok een vreselijk verongelijkt gezicht.

‘Zo krijg ik Peetieloetie nooit dood’, blies de Grote Griezeldoder.

* Een keuteltje is een kleine Boeboek, te vergelijken met een kleuter bij de mensen. Keuteltjes worden buitengewoon vaak geknuffeld en zo lang mogelijk in een met watten gevuld botervlootjesbed te slapen gelegd. Voor meer uitleg, zie *Het web van de Suikerspin*.

‘Dat hoeft ook niet’, sprak moeder. ‘Een Boeboek doodt niet, maar verjaagt.’

‘Peetieloetie verjagen?! Toe nou, mams. Zo raken we nooit van die Griezel af. Die Harige Stinkerd komt vast en zeker terug!’

‘Ja’, viel Pit haar strijdmakker bij. ‘En dan neemt hij ons mee naar zijn smerige hol...’

‘Waar hij ons in kleine stukjes snijdt...’

‘En er dan soep van kookt!’

Moeder keek het tweetal stomverbaasd aan.

‘Echt waar, mams!’ verzekerde Puf. ‘Oma Gnolia heeft het ons gisterenavond allemaal verteld!’

‘Bovendien heeft die Griezel ook een vreselijke stinkadem!’ ging Pit verder.

‘Die ruikt naar rotte knolamanieten’, vulde Puf aan.

‘Hij blaast je er op slag bewusteloos mee!’

‘En hij laat winden als donderslagen, die de bladeren van de bomen schudden!’

‘Oma Gnolia overdrijft graag een beetje’, glimlachte moeder.

‘Ja, we weten het, mams’, gaf Puf toe. ‘Maar als ik ooit die Schurftige Stinkzwam tegen het lijf loop, dan jaag ik hem toch mooi een pijl tussen zijn bloeddoorlopen ogen. Kijk, zo.’ De puntige pijl drong diep in het zachte vlees van de vliegenzwam. Het schot zette moeders nekhaartjes huiverig overeind.

‘Geef hier die boog, Puf!’ snauwde ze. ‘Ik heb je gewaar-schuw.’

De Grote Griezeldoder verborg zijn gevaarlijke speeltje pijlsnel achter zijn rug.

‘Ik zal wikkezaadjes op de punten prikken, mams! Echt waar! Beloofd!’ ratelde hij.

‘Dat is je geraden’, gromde moeder. ‘Of je gaat overmorgen niet naar het Grote Biezebosfeest.’

Ze wierp de schietgrage scherpschutter een niet mis te verstane blik toe en raapte Pits katapult van de grond op.

‘Dit ding is trouwens al even gevaarlijk’, bitste ze. ‘Waarom spelen jullie geen rustige spelletjes? Zoals verstoppertje, of Drie op een rij, of Boeboek erger je niet.’

‘Terwijl boven ons dat Monster van een Peetieloetie rondlummelt?! Nee, hoor, ik wil voorbereid zijn als ik die Griezel tegenkom!’ antwoordde Puf.

‘Ik ook’, knikte Pit. ‘Bovendien zou die Soepkoker het wel es in zijn gespikkelde kop kunnen halen om ons hol binnen te dring...’

De varens bij de ingang van het hol ritselden. Een kluitje aarde rolde langs de wenteltrap naar beneden. Het drietal spitste de oren.

‘Haboe!’ groette oma Gnolia.

Ze sjokte de trap af en liet de zware zak, die ze als een reusachtig slakkenhuis op haar rug droeg, naast de tafel op de grond neerploffen. Haar neus was nat van het zweet.

‘Mijn tong lijkt wel een verdroogde stuifzwam’, zuchtte ze.

‘Pit, haal jij es een dopje water voor oma’, zei moeder.

‘Euh... liever een bekertje vogelkersenwijn’, haastte het kwieke oudje zich.

‘Die is helaas op’, verontschuldigde moeder zich.
‘O’, zei oma teleurgesteld.
‘Maar Grobbel heeft gisteravond bij Remco Bosmuis een dozijn flessen braambessenwijn besteld. Die heeft er toch te veel. De bessenoogst was uitzonderlijk goed dit jaar.’
De ontgoochelde blik op oma’s gezicht smolt weg.
‘Gelukkig maar’, blies ze opgelucht. ‘Want met de bosaardbeien is het deze zomer maar triest gesteld. Ik heb me te pletter gezocht om deze zak vol te krijgen.’
‘Mjmm, bosaardbeien!’ watertandden Pit en Puf. Ze wierpen zich tegelijk op de zak met lekkers.
‘Hela, afblijven!’ zei oma. ‘Die zijn bestemd voor het Biezebosfeest.’
‘Eentje maar, oma’, fleemde Pit.
‘Een kleintje’, smeekte Puf.
‘Nou, vooruit dan’, liet oma zich overhalen. ‘Ieder één.’
Puf dook meteen in de zak, viste een reuzenexemplaar op en zette er zijn tanden in. Het zoete sap liep in stroompjes over zijn kin.

‘Je bent veel te gulzig, Puf’, wees moeder de slokop terecht.
‘Het iss ook sso vreesselijk lekker!’ smikkelde de smulpaap.
‘Mogen we er nog eentje?’ probeerde Pit.
‘Nee’, antwoordde oma. Ze knoopte de zak dicht, voelde tussen de vouwen van haar jurk en legde drie kleine bolletjes op de bliktafel.
‘Hé, wat is dat?’ vroeg Pit.
‘Hagel’, antwoordde oma.
Puf nam een korreltje in zijn hand.
‘Zo’n zwaar hagelbolletje heb ik nog nooit gezien’, zei hij.
‘En het smelt niet eens!’
‘Dit is jachthagel, Puffie’, verduidelijkte oma.
‘Jachthagel?’ echode Pit.
Oma Gnolia keek nu heel ernstig.
‘Deze drie loden bolletjes heb ik vanochtend uit de linker-schouder van Strompel Konijn gehaald. Als die rotzak van een boer Spuiters met zijn tweeloop iets meer naar rechts had gemikt, dan had Slumpie nu geen opa meer.’
‘Alle keutels!’ schrok moeder.
Puf legde het dodelijke korreltje vlug weer op tafel.
‘Wat is een tweeloop, oma?’ vroeg Pit.
‘Een groot jachtgeweer met een dubbele loop, waarmee de mensen deze korreltjes afschieten.’
‘Een soort katapult dus’, begreep Pit.
‘Tja, zo zou je het kunnen noemen. Maar het moordtuig is veel groter en krachtiger. Bovendien vuurt het niet één, maar wel honderd van die korreltjes tegelijk af. Met een knal als een donderslag.’

‘Zoals de winden van Peetieloetie?’ wilde Puf weten.
‘Véél harder en wel duizend keer dodelijker, Puffie.’
Oma meende het deze keer. Als ze overdreef, flikkerden haar ogen altijd boordevol lichtjes. Nu niet. Haar duistere blik joeg een rilling over Pufs ruggengraat. Hij keek tersluiks naar de zware sluitsteen bij de ingang van het hol.
‘Jammer genoeg had Kok, de fazant, minder geluk. Spuiters trof de arme pechvogel van dichtbij in de volle borst. Ik snap niet waarom fazanten zo lang wachten voor ze zich uit de voeten maken’, schudde oma triest het hoofd.
Het bleef een tijdje stil in het hol.
Puf snoof aan zijn hand en haalde vol afschuw de neus op voor de scherpe zwavelgeur die het hagelkorreltje had achter gelaten. Het leek wel alsof Peetieloetie zijn giftige stinkadem in zijn hand had geblazen.
‘Eikes, die moordkorrels stinken verschuwelijk!’ walgde hij.
‘Dat klopt’, beaamde oma. ‘Ze ruiken nog naar het kruit.’
‘Naar het kruid?’ zei Pit niet-begrijpend. ‘Kruiden ruiken toch juist erg lekker?’
‘Dit is een heel ander soort kruit, Pit’, legde oma uit. ‘Buskruit of schietpoeder. Dat spul ruikt helemaal niet lekker, integendeel. Het stinkt naar de dood. Net als Spuiters zelf trouwens.’
Puf besnuffelde nog eens voorzichtig zijn hand. De lijfgeur van die moordenaar was toch wel heel anders dan de geur van de mensenkinderen die af en toe in het Biezebos kwamen. Zij roken best lekker. Naar jonge melkzwammetjes.

Oma pakte de drie loden bolletjes van tafel en liet ze tot moeders grote verbazing in de zak van Pits jurk glijden. ‘De ideale munitie voor haar katapult’, vergoelijkte oma toen ze de verbijsterde blik op moeders gezicht zag. ‘Nu nog mooier!’ steigerde moeder. ‘Ik zeg daarstraks nog dat hun speeltjes veel te gevaarlijk zijn en nu geef jij hun van die moordhagel!’ ‘Ze moeten zich stilaan leren verdedigen’, weerlegde oma. ‘Ffwieuw!’ floot Pit. ‘Peetieloetie zal nogal opkijken als ik zo’n kogeltje tegen zijn knikker knal!’ Moeder keek oma verwijtend aan. ‘Jouw Peetieloetieverhaal heeft hun hoofd aardig op hol gebracht. Ze...’ ‘Nou nou’, wuifde de vertelster de beschuldiging weg. ‘Ze kunnen niet vroeg genoeg voorbereid zijn.’ ‘Het zijn nog altijd kinderen’, wees moeder oma terecht. ‘Ja, dat weet ik, Treuzel’, gaf oma toe. ‘Maar wel te oud om nog langer in de watten te worden gelegd. Het zijn geen keuteltjes meer. Het wordt de hoogste tijd dat ze es wat meer van het bos te zien krijgen. Jong geleerd is oud ge...’ ‘Grrr!’ klonk het plotseling bij de ingang van het hol. Twee gitzwarte kraalooigjes glinsterden deugnierterig in het duister. ‘Haha! Geef toe dat ik jullie flink aan het schrikken heb gemaakt!’ lachte Mok. Pit liet haar katapult zakken. ‘Je mag van geluk spreken dat ik geen hagelkorreltje tegen je ketel heb geknald’, bromde ze tegen de grapjas.

‘Slumpie vraagt of jullie komen spelen’, vroeg Mok.

Pit en Puf keken hoopvol naar moeder.

‘Mogen we, mams?’

Moeder aarzelde. Ze had weinig vertrouwen in Mok. De losbollige, vroegrijpe muizentiener was niet altijd zuiver op de graat. Ze vond dat Slumpie, het brave konijntje, een veel betere speelkameraad voor Pit en Puf was.

‘We zullen goed uit onze doppen kijken’, verzekerde Puf haar.

Oma Gnolia kuchte.

‘Goed dan’, besloot moeder. ‘Maar niet voorbij de Bliksembeuk, want daar jaagt Busker.’

Busker was een zwaar bijziende bosuil, die een Boeboek weleens voor een muis of een ander lekker hapje aanzag.

‘En voor het donker weer thuis!’ drukte moeder Pit en Puf op het hart.

‘Zeker, mams!’ beloofde Pit.

Ze rende de trap op.

Puf graaide snel zijn boog en pijlkoker mee en spurte zijn zus achterna.